

عنوان مقاله:

همیاری و تعامل زبان فارسی و دین اسلام در شبه قاره

محل انتشار:

نخستین همایش ملی ادبیات فارسی و پژوهشهای میان رشته ای (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 1

نویسندگان:

علی اکبر سام خانیانی - استادیار دانشگاه بیرجند

ابراهیم محمدی - استادیار دانشگاه بیرجند

اعظم نظری - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

سرزمین وسیع شبه قاره هند برای قرن ها با ایران هم مرز بوده است و از نظر سیاسی نیز تداخل حوزه حاکمیت داشته اند. در دوره اسلامی حدود 800 سال این سرزمین بوسیله دستداران ادبیات فارسی و ایران اداره می شد. اولین بار به طور جدی زبان فارسی توسط محمود غزنوی به بهانه اشاعه اسلام و گسترش اسلام وارد سرزمین هند شد و دین مبین اسلام عاملی برای توسعه زبان و ادبیات فارسی و فرهنگ ایرانی در سرزمین هند شد اما با گذشت زمان این زبان و ادبیات فارسی بود که قوی ترین عامل و ابزار برای ترویج دین اسلام و مهمترین عنصر تشبیه و تحکیم علاقه و ولع مذهبی در قلوب احاد مردم هند قرار گرفت. در حقیقت زبان فارسی و دین اسلام مکمل یکدیگر بودند و عدم وجود یکی از آنها مانع گسترشدیگری در شبه قاره می شد. زبان فارسی و اسلام دوشادوش یکدیگر در شبه قاره توسعه و گسترش یافتند و برای دو قرن همکاری و تعامل نزدیکی با هم داشتند، به همین خاطر اسلام در شبه قاره و تاریخ پیوند خورده اش با ادبیات فارسی قابل تفکیک نیست. مطالعه زبان فارسی در شبه قاره مطالعه فرهنگ و معارف اسلامی است و مطالعه فرهنگ و معارف اسلامی در هند مستلزم جستجو و کنکاش در آثار و کتب زبان فارسی است.

کلمات کلیدی:

زبان و ادبیات فارسی، اسلام، شبه قاره، همیاری، گسترش

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/168350>

